Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουνίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 24

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 188)

Ὁ Ἐρεῖκος Μασσαὶ ἐσταμάτησεν ἐδῶ, διότι ἡ συγκίνησις τὸν ἔπνιγεν. Ἐξ ἄλλου ἡ δυστυχὴς μητέρα δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ πλέον... Ἀλλ' εἰς ἓν νεῦμα τοῦ προξένου, ὁ ὁποῖος ἔδλεπε τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ διήγησις εἰς τὸ λυπηρὸν αὐτὸ σημεῖον, ὁ νέος ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ:

«Ἡ Λιλή, ὅπως σᾶς εἶπα, ἐτραβοῦσε κατὰ τὸ Ἄδεν. Δὲν ξεύρετε πόσον ἤμουν ἀνυπόμονος νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

«Μόλις ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι καὶ νὰ ἡσυχάζω, ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους διηγήσεις τῶν περιπετειῶν μου, ὅλαι μου αἱ ἀνησυχίαι καὶ οἱ φόβοι διὰ τοὺς ἰδικούς μου, ἐξύπνησαν πάλιν μέσα μου καὶ μ' ἐτυραννοῦσαν. Ἔπειτα ὅμως πάλιν ἔπερνα θάρρος καὶ ἤρχιζα νὰ ἐλπίζω. Ἀφοῦ ἐγώ, ἐσκεπτόμουν, ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐπάνω εἰς ἕνα σωσίβιον, κατώρθωσα νὰ σωθῶ καὶ νὰ εὑρίσκωμαι τώρα ἐκτὸς κινδύνου, πόσον μᾶλλον οἱ ἰδικοί μου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προφθάσῃ νὰ ριφθοῦν μέσα 'ς τὲς βάρκες, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ἱκανοὺς νὰ τους βοηθήσουν καὶ νὰ τους σώσουν ; !... Ἴσως μάλιστα νὰ εἶχαν φθάσῃ προτήτερα ἀπὸ ἐμένα εἰς κανένα λιμάνι. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἀπελπισία μ' ἐκυρίευεν. Ποῖος μ' ἐβεβαίωνεν ὅτι ἡ βάρκες τους δὲν ἀναποδογυρίσθηκαν ; Ποιὸς ἤξευρε τί ἀπέγιναν, τί τους ἔτυχε ; ! Πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι, μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν φρίκην τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης νύχτας, ἡ βάρκες ἐπροχώρησαν ὅλες μαζὶ καὶ δὲν ἐσκορπίσθηκαν εἰς τὸ πέλαγος ; Ἔπειτα πάλι ποιὸς ξεύρει ἂν ὅλοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν ἴδια βάρκα καὶ δὲν ἔπεσεν ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ ;

«Ἤμουν σχεδὸν βέβαιος ὅμως, ὅτι ἡ ἀδελφή μου εὑρίσκετο εἰς τὴν ἴδια βάρκα μὲ τὴν πιστήν μας ὑπηρέτριαν. Ὁ ἀδελφός μου ἤθελε νὰ μείνῃ τελευταῖος, ἕως νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ὅλους. Ἔπειτα ὅμως τὸν κατέβασαν μὲ τὴν βίαν καὶ τὸν εἶδα μέσα εἰς τὴν βάρκαν τῆς Κοραλίας. Οἱ τρεῖς τους ἦσαν μαζὶ λοιπόν. Ὁ πατέρας μου, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου, ἔκαμνε δουλειὰ γιὰ δέκα ἀνθρώπους, ἦτον πανταχοῦ παρών. Τὸν εἶχα ἰδῇ καὶ αὐτόν. Τί εἶχεν ἀπογίνῃ ὅμως ἡ δυστυχισμένη μου ἡ μητέρα ; Τὴν ἐζήτησα ὅσον εἰμπόρεσα εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ την εὕρω, οὔτε νὰ μάθω ποίους συντρόφους τῆς ἔδωκεν ἡ τύχη καὶ πότε ἄφησε τὸ κατάστρωμα τῆς Εὐσταθείας. Δὲν εἶχα κεφαλὶ νὰ συλλογισθῶ τότε, τί συνεπείας ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ὁ χωρισμὸς αὐτός. Ἡ πρώτη σκέψις μας ἦτο πῶς νὰ εὕρωμεν ὁ καθένας μας μίαν σανίδα σωτηρίας καὶ νὰ πομακρυνθῶμεν γρήγορα ἀπὸ τὸν σίφωνα τῆς καταβυθίσεως, ποῦ μᾶς ἐφοβέριζε νὰ μᾶς καταπιῇ. Αὐτοὶ ποῦ ἐκυβερνοῦσαν τὲς βάρκες, ἴσως θὰ ἐφρόντισαν νὰ πλησιάσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλην καὶ νὰ ξεχωρίσουν τὰς οἰκογενείας, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ το κάμουν.

«Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐβασάνιζαν διαρκῶς τὴν ψυχήν μου. Μίαν στιγμὴν ἤλπιζα καὶ δέκα ἀπελπιζόμουν. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ἄδεν. Μᾶς ἔφεραν τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὰς ἐφημερίδας. Τὸ διαπεραστικὸν μάτι τῆς δεσποινίδος Μώδραϋ ἔπεσε πάλιν εἰς τὴν πρώτην καλὴν εἴδησιν. Μοῦ ἔδειξε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἐφημερίδα ἕνα τηλεγράφημα ἐκ Ζανζιβάρης, κατὰ τὸ ὁποῖον ἕνα γαλλικὸν ἀτμόπλοιον ἔσωσεν ἐν μέσῳ πελάγει μίαν ἀπὸ τὰς λέμβους τῆς Εὐσταθείας μὲ τριάντα ναυαγούς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ κυρία Μασσαί! Ἄ! στιγμὴ ποῦ ἦτο ἐκείνη. Πῶς ἐβάσταξα, Θεέ μου!

«Ὁ βούβαλος τὸν ἥρπασεν ὡς πτερὸν μὲ τὰ κέρατά του καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα. . . » (Σελ. 195. στήλ. α'.)

«Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νἀναχωρήσω μὲ πρώτην εὐκαιρίαν διὰ τὴν Μαζούγκαν. Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ μοῦ προκατέβαλε ὅλα τὰ ἔξοδα, ἀνεχώρησα διὰ τὸ Ὀσόκον καὶ—νά με μαζί σας. . .»

Ὁ κ. Χαγὰν καὶ ἡ οἰκογένεια του συνεμερίζοντο, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως, ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς κυρίας Μασσαί, τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένουν ἐπὶ τόσον καιρόν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς συγγενῆ των. Ὅταν αἱ κυρίαι καὶ τὰ παιδιὰ ἀπεσύρθησαν, ὁ Πρόξενος καὶ ὁ Ἐρρῖκος κατέβησαν νὰ περιπατήσουν ὀλίγον καὶ νὰ καπνίσουν εἰς τὸν κῆπον.

Εἰς τὰς φιλικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προξένου, ὁ νέος ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ζωηρά του ἐπιθυμία ἦτο τώρα νὰ μεταθῇ μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ Τράνσβααλ.

«Ἐκεῖ πρέπει νὰ πᾶμε, εἶπεν. Ὅπου καὶ νὰ εὑρίσκωνται ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο παιδιά, πάντα πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ θὰ διευθυνθοῦν. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ τρόπος νὰ ἀλληλογραφήσωμεν, ἡ γενική μας συνάντησις, ὑποθέτω, θὰ εἶνε εἰς τὸν τόπον αὐτόν.

— Δίκαιον ἔχετε, εἶπεν ὁ Πρόξενος. Δὲν νομίζετε ὅμως,ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιμένετε ἀκόμη ὀλίγας ἑβδομάδας ἐδῶ, μήπως φθάσουν τίποτε τηλεγραφήματα ; Ὅπου καὶ ἂν παρέσυραν τὰ κύματα τοὺς ναυαγοὺς τῆς Ε ὐ σ τ α θ ε ί α ς, πάντοτε ἡ μεγαλητέρα πιθανότης εἶνε ὅτι εἰς τὴν Ζανζιβάρην ἢ ἐδῶ θὰ φθάσουν αἱ πρῶται εἰδήσεις. Ἂν θέλετε νἀκούσετε τὴν γνώμην μου, σᾶς συμβουλεύω νὰ περιμείνετε ἐδῶ.

— Θά το κάμω πολὺ εὐχαρίστως, ἂν εἰμπορέσω νὰ εὕρω ἐδῶ ἐργασίαν. Ἀλλὰ καθὼς ἐννοεῖτε, κύριε Πρόξενε, δὲν θὰ ἤθελα νὰ καταχρασθῶ περισσότερον τὴν καλοσύνην σας καὶ τὴν φιλοξενίαν σας.

— Ἐργασίαν ; Δὲν λείπει ἐργασία εἰς τὴν Μαδαγασκάρην. Ἐὰν ἱερὸν καθῆκον δὲν σᾶς ἐκαλοῦσεν εἰς τὸ Τράνσβααλ, θὰ σᾶς συνεβούλευα νἀποκατασταθῆτε εἰς τὴν Μαζούγκαν. Ποῖον εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας ; ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἐρώτησιν. . .

— Κυρίως εἶμαι μεταλλουργός, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Ἐσπούδασα ὅμως καὶ τὰς συναφεῖς ἐπιστήμας τῆς μεταλλουργίας, μηχανουργίαν, ὑδραυλικὴν κλπ. Θὰ ἠμποροῦσα νἀναλάβω οἱανδήποτε ἐργασίαν μηχανικοῦ ἐν πεποιθήσει. Διὰ νὰ σας ἐξηγηθῶ καλλίτερα, προσέθεσεν ὁ νέος, εἶμαι ἕτοιμος νὰ δεχθῶ κάθε ἐργασίαν, ἕως ὅτου ἀποκατασταθῶ καὶ κατορθώσω νὰ εὕρω ἐνασχόλησιν τῆς καθαρᾶς εἰδικότητός μου.

— Ἔχετε πολὺ δίκαιον, εἶπε σοβαρῶς ὁ πρόξενος. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατανικᾷ κάνεις ὅλας τὰς δυσχερείας. Ἂς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι γρήγορα θὰ εὑρεθῇ διὰ σᾶς ἐργασία, ἄξια τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἱκανότητός σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

Πρὸς ποῖον σκοπὸν ὁ Χασσὰν ὡδήγησε τὸ κερβάνιόν του πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Ταγκανίκας ; Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπασχόλει τὸν Γεράρδον καὶ τὴν Κυραλίαν. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως ὁ Γεράρδος νὰ μορφώσῃ βαθμηδὸν μίαν θεωρίαν, ἐξηγοῦσαν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ Χασσάν.

Ἀναμφιβόλως, ἡ πρώτη φροντὶς ἑνὸς ἐμπόρου ἐλεφαντόδοντος, εἶνε νὰ πωλήσῃ τὸ ἐμπόρευμά του εἰς καλὴν τιμήν. Ἄλλοτε, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σουδάν, οἱ ἔμποροι τοῦ ἐλεφαντόδοντος διηυθύνοντο πρὸς τὸν Νεῖλον, ὅπου ἐξεποίουν ἐμπορεύματα καὶ δούλους. Ἀφ' ὅτου ὅμως ἡ ὁδὸς αὐτὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν ἀπεκλείσθη δι' αὐτούς, ἀνεζήτησαν ἄλλην καὶ τὴν εὗρον εἰς τὴν χώραν τῶν Λιμνῶν,ἥτις βαθμηδὸν ἔγινε τὸ ἐμπορεῖον τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Χασσάν, ἐμπειρότατος ἔμπορος, ἐγνώριζε νἀποφεύγῃ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς σταθμούς, οἵτινες κατεδίωκον τὴν δουλεμπορίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ κατηυλίσθη μὲ τὸ κερβάνιόν του ἐντὸς πυκνοῦ δάσους, ὅπου ἀφῆκε τοὺς δούλους,τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὸ ἐμπόρευμά του ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Ρουρούκου, ἀνεχώρησε μετὰ πέντε ἀκολούθων του Ἀράβων, πρὸς ἐκλογὴν καταλλήλου μέρους πλησίον τῆς λίμνης, ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ τὰς γενικάς του ἀποθήκας.

Ἀφ' οὗ ἐξέλεξε τὸν τόπον, ἔσκαψεν ἕνα βαθὺν λάκκον, ὅπου μετέφερε καὶ ἐναπέθεσε βαθμηδὸν ὅλα τὰ δέματα τοῦ ἐλεφαντόδοντος, καλύψας αὐτὰ μὲ κλάδους καὶ φύλλα δένδρων.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐργασία, μετέφερε τὸ κερβάνιόν του εἰς τὸ νέον στρατόπεδον, καὶ ἀνεχώρησε μόνος ὅπως διαπραγματευθῇ τὴν πώλησιν τοῦ ἐμπορεύματος.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὰ σχέδιά του ἐπέτυχον λαμπρά, διότι οἱ γερμανοὶ ἔμποροι τῆς Ταγκανίκας, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς προσφορᾶς τοῦ Χασσάν, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἑξαήμερον ἀπουσίαν, ἐνεφανίσθη πάλιν ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἀγοραπωλησίας σπονδῶν. Ἐπέστρεφε δὲ ὁ ἥρως μας ὁδηγῶν καὶ ἕνα γαϊδουράκι, φορτωμένον μὲ σάκκους, οἱ ὁποῖοι ἀνέδιδον μεταλλικοὺς ἤχους, ὁσάκις ὁ Ρουρούκος τοὺς μετεκίνει, βοηθῶν τὸν ἀρχηγόν του νὰ τους μεταφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸς φύλαξιν.

Αὐτὰ ἀντελήφθησαν οἱ αἰχμάλωτοι. Ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται : Ποία θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τοῦ ταξειδίου ; . . . μετ' ὀλίγον ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔκαν ονίσθη.

Τὴν ἐπαύριον ἀμέσως τὸ κερβάνιον ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του πρὸς νότον, ἀφ' οὗ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς θαυμασίας αὐτοσχεδίους ἀποθήκας τοῦ Χασσὰν νέα δέματα ἐμπορευμάτων, ἀποτελούμενα κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπὸ βαμβακερὰ ὑφάσματα καὶ ἐργαλεῖα οἰκιακῆς χρήσεως.

Κατὰ τὸ σύνηθες, ὁ ἀρχηγὸς ἠκολούθει ἐπιμόνως τὰς ἐρήμους πεδιάδας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ,διηυθύνετο πολὺ πλησίον τῆς μεγάλης λίμνης, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης, διότι πρωΐαν καὶ ἑσπέραν οἱ αἰχμάλωτοι ἔβλεπον εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐλαφρὰν ὀμίχλην, χαρακτηρίζουσαν πάντοτε τὴν γειτνίασιν τῶν ὑδάτων.

Κατόπιν ὅμως ὁ Χασσὰν δὲν ἐφρόντιζε νἀποφεύγῃ, ὅπως μέχρι τοῦδε, τοὺς κατοικημένους τόπους. Τοὺς αἰχμαλώτους του ἄφινεν ἐλευθέρους. Φόβος δραπετεύσεως πλέον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς τόπους αὐτούς, ὅπου τὰ πάντα τοῖς ἦσαν ἄγνωστα, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς γλώσσης. Οἱ αἰχμάλωτοι τὴν φορὰν ταύτην ἦσαν ἁπλῶς ἀχθοφόροι ἐλεύθεροι εἰς τὰς κινήσεις των, βαδίζοντες ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ρουρούκου καὶ τῶν ἀγρίων Ἀραβικῶν σκύλων. Τὸ κερβάνιον ὄχι μόνον δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰ χωρία τῶν ἰθαγενῶν,ἀλλὰ τὰ ἐπεσκέπτετο συστηματικῶς πρὸς ἐκποίησιν τῶν ἐμπορευμάτων. Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἡ πορεία του καθίστατο βραδυτέρα καὶ μᾶλλον μονότονος, διακοπτομένη ὑπὸ καθημερινῶν σταθμῶν.

Αἱ συνεχεῖς αὗται πορεῖαι μετὰ τῶν κατὰ τοὺς διαφόρους σταθμοὺς παρεκτροπῶν τῆς διαίτης, εἶχον ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ Χασσάν. Ἀησμονῶν τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας του, ἐμεθύσκετο καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἐπέστρεφε δὲ εἰς τὴν σκηνὴν του κλονούμενος καὶ παραπαίων. Μετ' ὀλίγον τὸ ἐκ βανάνας οἰνόπνευμα κατέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ὀργανισμόν του. Κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυρῶν παροξυσμῶν πυρετοῦ καὶ βαθμηδὸν κατήντησε νὰ σύρεται εἰς τὸν δρόμον ἀντὶ νὰ βαδίζῃ, ἢ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἱππεύων τὸ γαϊδουράκι του.

Ὁ Ρουρούκος ἤρχισε νὰ γίνεται ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητος ὅμως αὐτοῦ, ἡ πειθαρχία ἤρχισε νὰ παραλύῃ. Ἡμέραν τινά, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ κερβάνιον ἐστάθμευσε κατὰ τὸ σύνηθες εἰς μίαν πεδιάδα. Ὁ Χασσὰν ἐβιάζετο νὰ κοιμηθῇ καὶ μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας παρώτρυνε τοὺς μαύρους νὰ τελειώσουν

μίαν ὥραν προτήτερα τὴν σκηνοπηγίαν. Ἐνῷ κατεγίνοντο εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, οἱ μαῦροι,πηγαινοερχόμενοι ἐξύπνησαν ἕνα τεράστιον βούβαλον, μὲ ὑπερμεγέθη κέρατα, κρυπτόμενον ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς θάμνους.

Τὸ ζῷον ἠνωρθώθη βαρὺ καὶ μεγαλοπρεπές, ἐξέβαλεν ἄγριον μυκηθμὸν καὶ κτυπῶν τὴν οὐρὰν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, ἡτοιμάζετο νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀραβικοὺς σκύλους ἤρχισε νὰ το καταδιώκῃ.

Ἐρεθισθεὶς ὁ βούβαλος ἐστράφη καὶ ἐνέπηξε τα μεγάλα κέρατά του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ σκύλου, τὸν ὁποῖον ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα, ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμόν του. Πρὶν προφθάσῃ νὰ πέσῃ, τὸν ἐκάρφωσε πάλιν καὶ τὸν ἐσφενδόνισεν ἐκ νέου. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ παιγνίδιον ἐπανελήφθη πολλάκις, μέχρις οὗ ὁ δυστυχὴς σκύλος ἔπεσε κατακρεουργημένος καταγῆς.

Τὸ κερβάνιον περίτρομον ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἡ Λίνα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβον της, ἔπεσε κάτω, ἀλλ' ἐνῷ ὁ Γεράρδος ἔσπευδε νὰ την ἀνεγείρῃ, τὸ ζῷον ὥρμησεν ἐναντίον των μὲ τὴν χαίτην ἀνωρθωμένην, ἕτοιμον νὰ βυθίσῃ τὰ κέρατά του εἰς τὸ στῆθός των. Ὁ Μπρέκος τότε ὥρμησεν ἀλλόφρων καὶ παρενετέθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ θηρίου. Ὁ βούβαλος τὸν ἤρπασεν ὡς πτερὸν μὲ τὰ κέρατά του καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἔπιπτε καὶ ὑψοῦτο ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα, μὲ κραυγὰς φρίκης καὶ πόνου. Βροχὴ αἵματος ἐπότιζε τοὺς ὑψηλοὺς θάμνους. Ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς εἶχον παραλύσῃ ἀπὸ τὸν τρόμον των.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μικρὰ μικρὰ κουκιὰ τῆς ἄμμου,
μικρὲς νεροῦ σταλαγματιές,
κάμνουν τὴ γῆ μας ἐδῶ χάμου
μὲ τόσες θάλασσες πλατιές.

Μικρὴ μικρὴ λογιέται μόνο
κάθε στιγμὴ προσωρινή,
μὰ τὸν αἰώνιο τὸ χρόνο
στιγμὲς τὸν κάνουν νὰ γενῇ.

Μικρὴ μικρὴ κάθ' ἀδικία
καὶ σφάλμα καὶ παρακοή
μ' αὐτὰ γεννοῦν τὴν ἁμαρτία
καὶ κάμνουν κόλασι τὴ γῆ.

Μικρὴ μικρὴ κ' ἡ καλοσύνη
κ' ἡ ἀρετὴ τοῦ καθενός,
κάμνουν τὸν κόσμο αὐτὸ νὰ γίνῃ
παράδεισος ἀληθινός.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

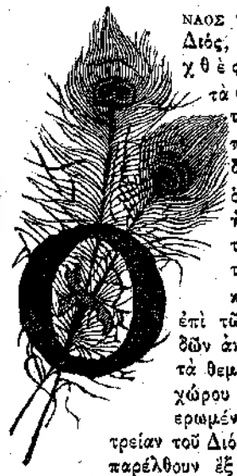

Ὁ ΝΑΟΣ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποίου προχθὲς ἐθαυμάσαμεν τὰ ἐρείπια,εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον περιπετειώδη οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἡ ἱστορία. Φαντασθῆτε,ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀκόμη, ἐτέθησαν τὰ θεμέλιά του,—ἐπὶ χώρου ἀνέκαθεν ἀφιερωμένου εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διός,— ἐδέησε νὰ παρέλθουν ἐξ αἰῶνες ὁλόκληροι διὰ νὰ τελειώσῃ ! Μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἱππίου, ἡ οἰκοδομὴ διεκόπη Κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, ὁ Ἀντίοχος ἐπανήρχισε τὸ ἔργον, ἀναθέσας αὐτὸ εἰς τὸν ρωμαῖον ἀρχιτέκτονα Δέκιμον Κοσσούτιον. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιόχου (164 π. Χ.) τὰ χρήματα ἔλειψαν καὶ τὸ οἰκοδόμημα πάλιν ἐγκατελείφθη. Παρῆλθον δύο αἰῶνες ἀκόμη, καὶ τὸ ἔργον ἐσυνεχίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἐπερατώθη, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 129 μ. Χ. ἐτελέσθησαν πανηγυρικώτατα τὰ ἐγκαίνιά του, παρισταμένου τοῦ φιλαθηναίου καὶ μεγαλοδώρου Αὐτοκράτορος, ἐκφωνήσαντος δὲ θαυμάσιον πανηγυρικὸν τοῦ ἐκ Σμύρνης ῥήτορος Ἀντωνίου Πολέμωνος.

Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἦσαν πλέον οἱ Ἀθηναῖοι τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἀκμῆς. Ἦσαν οἱ ταπεινοί, οἱ κατακτημένοι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ἀθηναῖοι, οἱ κολακεύοντες τοὺς ἰσχυροὺς δεσπότας, διὰ νὰ λαμβάνουν χάριτας καὶ προνόμια. Καὶ ὁ ναὸς ἐκεῖνος, ὁ προωρισμένος ἀρχαιόθεν διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Διός, ἀποπερατωθεὶς τόσον ἀργά, ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ καὶ ναὸς τοῦ Ἀδριανοῦ· οὕτω δέ, παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Διός, ἐστήθη καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀποθεωθέντος Αὐτοκράτορος, ὁ δὲ ἱερεὺς ὁ προσφέρων θυσίας καὶ ὕμνους εἰς τὸν ἄνακτα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ἔθυε συγχρόνως καὶ εἰς τὸν νέον θεὸν τῶν Ἀθηναίων !

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον καὶ πολὺ ἄδικον νὰ κολακευθοῦν καὶ νὰ κολακεύσουν τόσον. Ὁ ρωμαῖος ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ ἠγάπησε καὶ εὐηργέτησε τὴν πόλιν των ὅσον οὐδεὶς ἄλλος. Μεγαλοπρεπής, φιλόκαλος, γενναιόδωρος, ὁ Ἀδριανὸς μετέβαλε τὴν ὄψιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ ἔδωσε νέαν αἴγλην καὶ νέαν ζωὴν εἰς τὴν ἀθάνατον πόλιν. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην αἱ Ἀθῆναι τοῦ Ἀδριανοῦ ἀνεδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῶν ἐπὶ Περικλέους. Δὲν ἐκοσμήθη μόνον διὰ νέων οἰκοδομῶν ἡ παλαιὰ πόλις, ἀλλὰ καὶ νέα ἱδρύθη παρ' αὐτήν, ὡς παράρτημα καὶ συνέχεια. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἔμελλε νὰ εἶνε τὸ κέντρον τῆς νέας ταύτης συνοικίας, ἢ μᾶλλον τῆς νέας πόλεως. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔκτασις, ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ἔρημος σχεδὸν τέως καὶ μᾶλλον ἐξοχική, κατεκοσμήθη ἤδη διὰ περιστύλων καὶ δενδροφύτων περιπάτων, διὰ ρωμαϊκῶν λουτρῶν καὶ διὰ λαμπρῶν ἐπαύλεων. (Λείψανα τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων οἰκοδομημάτων διασώζονται μέχρι σήμερον, προπάντων τὰ ψηφιδωτὰ δάπεδα τῶν μεγάρων καὶ τῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν ἐδῶ κ'ἐκεῖ περιπατοῦντες εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, περιφραγμένα τώρα διὰ κιγκλίδων καὶ δικτυωτῶν καὶ περικυκλούμενα ὑπὸ ὡραίων ἀνθώνων.) Τὸ Ἀδριάνειον ὑδραγωγεῖον, ἄλλο μεγαλοπρεπὲς ἔργον, σωζόμενον ἀκόμη, ἤρδευε πλουσίως τὴν συνοικίαν ταύτην, τὴν τερπνὴν καὶ κατάφυτον. Τὸ παλαιὸν τεῖχος τοῦ Θεμιστοκλέους, τὸ περιβάλλον τὴν ἀρχαίαν πόλιν, κατερρίφθη εἰς ἓν μέρος, διὰ νὰ ἑνωθῇ μετ' ἐκείνης καὶ ἡ νέα πόλις, παρ' αὐτὸ δὲ τὸ τεῖχος, καὶ ἐκεῖ ὅπου κατέληγε μία μεγάλη ὁδός, ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχομένη, ἀνιδρύθη ὁ ὅρος, ὁ κοινῶς λεγόμενος ἀψὶς ἢ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ.

Τὰ ἐρείπια τῆς πύλης ταύτης σώζονται παρὰ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπιείου. Εἶνε μία μεγάλη ἀψίς, χαλκόχρους πλέον ἐκ τοῦ χρόνου, ἔχουσα ἄνοιγμα, πλάτους ἓξ μέτρων. Ἄλλοτε ἐκοσμεῖτο διὰ κιόνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, τῶν ὁποίων οἱ στυλοβάται φαίνονται ἀκόμη. Ἄνωθεν τοῦ ἐπιστυλίου, διὰ κιονίσκων σχηματίζονται τρία ἀνοίγματα, ὅμοια μὲ θυρίδας — ἄλλοτε κλειστὰς διὰ λεπτῶν μαρμαρίνων πλακῶν, — καὶ τὸ ὅλον ἐπεστέφετο δι' ἀετώματος. Τὸ ἐπιστύλιον, τὸ ἄνωθεν τοῦ τόξου, φέρει ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

«Αἵδ' εἰσ' Ἀθῆναι Θησέως ἡ πρὶν πόλις.»

δηλαδή : «Αὐταὶ ἐδῶ εἶνε αἱ Ἀθῆναι, ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Θησέως»· εἰς τὴν ἄλλην δὲ ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν νέαν πόλιν,ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Αἵδ' εἰσ' Ἀδριανοῦ καὶ οὐχὶ Θησέως [πόλις»

δηλαδή : «Αὐταὶ ἐδῶ εἶνε αἱ Ἀθῆναι ὄχι τοῦ Θησέως, ἀλλ' ἡ νέα πόλις τοῦ Ἀδριανοῦ.»

Καὶ ὁ ἱστάμενος παρὰ τὸν ὅρον, παρὰ τὸ σύνορον τοῦτο, καὶ ἔχων ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἐρείπια τοῦ Ὀλυμπιείου, ἀναπλάττει διὰ τῆς φαντασίας τὰς δύο πόλεις, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν, ὡς ἦσαν ποτὲ ἐν ἀκμῇ, συναμιλλώμεναι. Πόλιν τόσῳ περικαλλῆ καὶ τόσον ἔνδοξον εἰς ἀναμνήσεις, ὅσον ἦσαν αἱ Ἀθῆναι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας μετὰ Χριστόν, δὲν εἶχεν ἄλλην ἡ ἀρχαιότης. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ θαῦμα τῆς συγκεντρώσεως τόσων ὡραίων οἰκοδομῶν καὶ καλλιτεχνημάτων, μόνον μίαν φορὰν ἔγινεν εἰς τὸν κόσμον!

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυραν ἑνὸς πριγκιπικοῦ μεγάρου, ὁ ἥλιος ἔστελλε τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν αἴθουσαν, καὶ ἐχρύσωνεν ἕνα ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ θρόνον, στρωμένον μὲ βελοῦδα καὶ μεταξωτά.

Τὸ μικρὸν πριγκιπόπουλον, ὁ Τοτός, ἕνας ἀνθρωπάκος ἓξ ἐτῶν, εὔμορφον καὶ καλοκαμωμένον ξανθὸν ἀγοράκι, ἐστέκετο ἀπέναντι καὶ ἐκαμάρωνε τὸ πολύτιμον ἔπιπλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τὸν πατέρα του μὲ τὴν ἐπίσημον στολήν του, νὰ κάθηται περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ νὰ διατάσσῃ.

Ὁ Τοτὸς εἶχεν ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἦτον ὑπερήφανος καὶ ἐφούσκονε πάντοτε καὶ ἐκαμάρωνε σὰν τὸ παγῶνι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὸν ὡραῖον χρυσὸν θρόνον· τοῦ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰνέβῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ἐπάνω καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὰ μαλακὰ βελοῦδα. Τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε τὸ ὑπερήφανον ἔπιπλον: «Τοτό, ἐσένα περιμένω, ἔλα νὰ καθήσῃς ἐπάνω μου.»

«Ἐτεντώθη καλὰ εἰς τὸν θρόνον . . .» (Σελ. 196. στ. 6'.)

Καὶ ὁ Τοτὸς ἐσκέπτετο: «Γιατί τάχα νὰ μὴν ἀνέβω κ' ἐγὼ ἐκεῖ ἐπάνω; Δὲν εἶμαι τάχα πριγκιπόπουλο; Μοῦ ἔρχεται νὰ καθήσω τώρα ἀμέσως καὶ νὰ βγάλω μάλιστα ἕνα ὡραῖον λόγον.»

Ἔκαμε λοιπὸν ὁ καλός μας ὁ Τοτὸς ἕνα γύρον εἰς τὴν πλουσίαν αἴθουσαν, ἐμάζευσεν ὅλα τὰ καθίσματα καὶ τὰς πολυθρόνας, καὶ τας ἔβαλεν εἰς τὴν γραμμὴν ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον.

— Αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε οἱ ὑπασπισταί μου, εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν.

Ὁ θρόνος ὅμως ἦτο πολὺ ὑψηλός, καὶ ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἐπάνω, ἱδρωσεν αἷμα ὁ καλός μας ὁ Τοτός.

—Ἐπὶ τέλους τά ἐκατάφερα! εἶπεν.

Ἐτεντώθη καλὰ εἰς τὸν θρόνον, ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ὕψωσε τὸ κεφάλι του σὰν πετειναράκι, καὶ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα δεσποτικὸν τριγύρω του, ὅπως ἔκαμνεν ὁ πατέρας του. Μόλις ὅμως ἔκαμε νὰνοίξῃ τὰ χείλη του, ἤκουσεν ἔξαφνα ἕνα περιγελαστικὸν γέλιο πλησίον του, τὸ ὁποῖον τοῦ διέκοψε τὰ ὡραῖα ὄνειρά του.

Ἐγύρισε τρομαγμένος καὶ εἶδε τὸν παπαγάλον, ὁ ὁποῖος ἐχόρευεν ἐπάνω εἰς τὸν χρυσὸν κρίκον, ὅπου ἐσυνείθιζε νὰ κάθεται. Ὁ παπαγάλος ἐχόρευε μὲ τὸ ἕνα του πόδι καὶ ἐγελοῦσε μὲ ὅλην του τὴν καρδιά. Ἐνόμιζες ὅτι ἐτρελάθη. . .

— Συχαμένο πουλί, εἶπεν ὁ Τοτὸς θυμωμένος. Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς ἐσὺ νὰ μιλήσω. Τώρα θὰ ἰδῆς.

Καὶ ἤρχισεν:

— Ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες, ἐγὼ ὁ Τοτός, θεῖα χάριτι κύριός σας κατ' αὐθέντης σας. . .

Δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως νὰ προχωρήσῃ. Ὁ παπαγάλος εἶχε ξεκαρδισθῆ 'στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Ὁ Τοτὸς κύριος! Ὁ Τοτὸς αὐθέντης!

Κ' ἐκτυποῦσε τὰ φτερά του.

— Ἀνόητον ζῷον! ἐφώναζεν ὁ Τοτὸς θυμωμένος, ἀνόητον ζῷον. Διὰ τὴν αὐθάδειάν σου αὐτήν, θὰ σὲ καταδικάσω εἰς θάνατον.

— Ἀνόητον ζῷον, Τοτό, ἀνόητον ζῷον! ἐπανελάμβανεν ὁ παπαγάλος, Χά, χά, χά!

Ἔξω φρενῶν ὁ Τοτὸς ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἀμέσως τὸ κακότροπον ζῷον, — ὅτε ἀπὸ ἓν παραπέτασμα τῆς αἰθούσης ἐπρόβαλεν ἡ πριγκίπισσα ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα.

—Ἀ! τὸν κύριον πρίγκιπα, εἶπεν ἡ μητέρα του, μόλις τὸν εἶδε, ποῦ θὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν παπαγάλον! Μπράβο, παπαγάλο μου, μπράβο, καλὰ τοῦ ἔκαμες, ἐπρόσθεσεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸ ὡραῖον πτηνόν. Νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ μὴν κάμνῃ τὸν μεγάλον!...

Καὶ ἀφοῦ ἐγέλασε καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸν παπαγάλον εἰς βάρος τοῦ καλοῦ μας Τοτοῦ, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸν ἐφίλησε καὶ τον ἔβαλε κάτω.

—Πήγαινε τώρα νὰ παίξῃς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός σου θὰ καθήσῃς καὶ σὺ ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τότε δὲν θὰ γελᾷ μαζί σου ὁ παπαγάλος.

(Μίμησις) ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 181)

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ δούξ, κατανεύων. Ὁρίστε, κύριοι, καὶ ὁμιλήσατε.

— Κύριε στρατάρχα, ἐπανέλαβεν ὁ κατεργάρης, γνωρίζομεν πολὺ καλὰ τί φρονεῖτε δι' ἡμᾶς. Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐνώπιον σας δύο προδότας, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὸ Κάδιξ μὲ τοὺς χειροτέρους σκοπούς.

— Ἐξακολουθήσατε.

— Θὰ ἠμποροῦσα νὰ δικαιολογηθῶ διὰ μακρῶν καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς διαγωγῆς μας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν πλήρη ἀθωότητά μας· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τὰς πολυτίμους σας στιγμάς, τὰς ὁποίας μᾶς χαρίζετε. Ἰδοὺ τὰ διάφορα πειστήρια, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διαφωτίσουν πληρέστατα. Ὅταν τὰ κυττάξετε, θὰ ἠμπορέσετε νὰ σχηματίσετε γνώμην περὶ ἡμῶν.

Ταῦτα εἰπών, ὁ Ρενὼ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ θυλακίου του ἕνα χονδρὸν χαρτοφυλάκιον καὶ το ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ στρατάρχου.

Ὁ Βίκτωρ τὸ ἤνοιξε καὶ ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐμπεριεχόμενα ἔγγραφα. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν,

τὰ διεξῆλθε καὶ πάλιν μὲ μεγαλητέραν προσοχήν, τὰ ἐδίπλωσε καὶ τα ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ρενώ.

— Λοιπὸν εἶσθε καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ κ. Φουσέ, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντου σᾶς ἔστειλεν εἰς τὸ Κάδιξ μὲ μυστικὴν ἀποστολήν;

— Μάλιστα, κύριε στρατάρχα.

— Ἕως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ καθαρόν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον καὶ ὡς πρὸς τὴν διαγωγήν σας ἀπέναντι τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τοῦ Ρογήρου Νοαρμών, τοῦ Παπαφίγκου καὶ τοῦ Λαδουρέκου . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε στρατάρχα. Ἡ Ἐξοχότης σας ἐννοεῖ βεβαίως αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ;

— Βεβαιότατα.

— Δὲν ἐγνωρίζαμεν τὰ ὀνόματά των καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὰκούομεν ἀπὸ τὸ στόμα σας. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡ Ἐξοχότης σας νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ κάποιος, ποῦ νὰ δικαιοῦται νὰ παραπονεθῇ, εἶνε ὁ σύντροφός μου ἀπ' ἐδῶ, καθὼς καὶ ἐγώ. Διότι αὐτοὶ οἱ κύριοι πεζοναῦται μᾶς ἥρπασαν χωρὶς καμμίαν προηγουμένην ἐξήγησιν καὶ ὑπὸ συνθήκας, αἱ ὁποῖαι ἐξέθεσαν τὴν ζωήν μας εἰς βέβαιον κίνδυνον.

— Πολὺ σωστά! προσέθεσεν ὁ Μπρόουν.

— Ἐνόμισαν ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμουν. Βλέπω καλὰ τώρα, ὅτι σᾶς ἐξέλαβαν δι' ἄλλους, σᾶς ἐπῆραν διὰ δύο μανιώδεις διώκτας τοῦ νέου Νοαρμών . . . Ἐπὶ τέλους τὰ λάθη εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ δυσάρεστος αὐτὴ πλάνη θὰ ἐπανορθωθῇ τώρα. Ἀπὸ τὰ ἔγγραφά σας, τὰς σφραγίδας των καὶ τὰς ὑπογραφάς των, βλέπω καλὰ ὅτι εἶσθε ὑπάλληλοι τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀτράντου. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς ἔδωκε διαταγὴν νὰ παρέχωμεν τὴν συνδρομήν μας εἰς πάντα ἐρχόμενον ἐκ μέρους τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Εἰς τί εἰμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Κατὰ πρῶτον νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε, κύριε στρατάρχα.

— Ἐννοεῖται αὐτό. Καὶ ἔπειτα;

— Ἔπειτα νὰ μᾶς δώσετε ἕνα εἶδος διαβατηρίου, διὰ νὰ περάσωμεν τὰς γαλλικὰς προφυλακὰς καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου μᾶς καλεῖ ἡ ἀποστολή μας.

— Πολὺ καλά! Λοχαγὲ Καστανιέ...

Ὁ κληθεὶς ἀξιωματικὸς προσῆλθεν.

— Ἐλευθερώσατε αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους. Δώσατέ τους συστατικὰ γράμματα διὰ τὰς προφυλακάς μας καὶ συγχρόνως εἰδοποιήσατε τὸν μικρὸν Νοαρμὼν τῆς Ναυτοφρουρᾶς ἂν θέλῃ νὰ τους δώσῃ κανένα γράμμα διὰ τὸν θεῖόν του. Ἐξηγήσατε, παρακαλῶ, εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν ἔκαμαν ἕνα ἀκούσιον κίνημα χαρᾶς, ἀλλὰ τὸ συνεκράτησαν ἀμέσως.

Ἀπεχαιρέτησαν τὸν δοῦκα Βελλύν, ὁ ὁποῖος τοῖς ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετά τινος ψυχρότητος ἀναμίκτου μὲ περιφρόνησιν, καὶ ἐξῆλθον μὲ τὸν λοχαγὸν Καστανιέ, ἔκπληκτον διὰ τὴν παλινῳδίαν αὐτὴν τοῦ στρατάρχου, ἐωσότου ὁ ἴδιος κατόπι τῷ ἐξήγησε τὰ συμβαίνοντα.

Ἀνέλπιστος λοιπὸν καὶ μοιραία σύμπτωσις ἐπεφόρτιζε τοὺς δύο κατεργαρέους νὰ φέρουν εἰς τὸν ἱππότην Σαὶν Ροκαντὲν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Μόλις ὁ Λαδουρέκος τὴν ἔφερεν, ἐνεχειρίσθη ἀμέσως πρὸς αὐτούς.

— Μίστερ Ρενώ, ἐγνωμάτευσεν ὁ Ἄγγλος, μὲ τὸ σύνηθες φλέγμα του, πιστεύω ὅτι ἡ παρουσία μας δὲν χρησιμεύει πλέον εἰς τίποτε ἐδῶ, μὲ ὅλην τὴν εὐκολίαν ποῦ ἔχετε νὰπομιμῆσθε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κυρίου Φουσὲ καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἀστυνομίας.

— Μίστερ Μπρόουν, εἶπεν ὁ Ρενώ, ἐπιδοκιμάζων τὴν γνώμην τοῦ φίλου του, εἶσθε ἡ φρόνησις προσωποποιημένη!

— Ἄλλως τε ἔχομεν ἐπειγούσας ὑποθέσεις εἰς τὸ Κάδιξ καὶ πρέπει νὰ φεύγωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— Αἱ ἀποσκευαί μας δὲν θὰ μας ἐμποδίσουν βέβαια, ἀφοῦ ἐλησμονήσαμεν νὰ τας πάρωμεν μαζί μας.

— Λοιπόν, δρόμο!

— Δρόμο!

Οἱ δύο κατεργαρέοι, ἐφωδιασμένοι μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ρογήρου πρὸς τὸν ἱππότην καὶ μὲ τὸ διαβατήριον τοῦ στρατάρχου, ἀνεχώρησαν ἀμέσως.

Ἔσπευσαν νὰ διέλθουν τὸ ταχύτερον τὰς προφυλακάς, φοβούμενοι νέαν τινὰ ἐπιπλοκὴν τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τέλους ἐπέρασαν τὴν πρώτην γραμμήν, καὶ ὅταν εὑρέθησαν ἐκτὸς τῆς βολῆς τῶν γαλλικῶν ὅπλων, ἐσταμάτησαν νὰναπαυθοῦν μίαν στιγμήν.

— Οὔφ! Λίγο καὶ θᾶσκαζα, ἐστέναξεν ὁ Μπρόουν, σπογγίζων τὸν ἱδρῶτά του.

— Ἐσώθημεν, εἶπεν ὁ ἄξιος σύντροφός του, ἀλλὰ παρὰ τρίχα νὰ την πάθουμε.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ!

— Οἱ δύο ἐκεῖνοι γεροπαλαβοὶ εἶνε 'στὰ χέρια μας τώρα, χάρις εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ γράμμα, καὶ ἂν τὰ καταφέρωμεν ἐπιδέξια, ἡ δουλειά μας πάει καλά.

— Θὰ τὰ καταφέρουμε, εἶπεν ὁ Μπρόουν μὲ πονηρὸν μειδίαμα.

«Ἐνεφανίσθη ὁ λοχαγὸς Καστανιέ. . .» (Σελ. 197 στήλ. γ'.)

Ἐνῷ οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ Ρογήρου ἀπεμακρύνοντο τοιουτοτρόπως, ὁ νέος περιεπάτει μελαγχολικὸς μαζὶ μὲ τὸν Παπαφίγκον, τὸν Λαδουρέκον καὶ τὸν Βιλλαμπούαν, ὁ ὁποῖος εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐνταμώσῃ τὸν συναιχμάλωτόν του, μόλις ἐμαθε, μὲ ἄφατον χαράν, τὴν αἰσίαν ἐπιστροφήν του.

Συνεζήτουν ζωηρῶς διὰ ποίων μέσων θὰ κατώρθωνον τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἱππότου καὶ τοῦ Παλουάζου, καὶ ἕκαστος ἐπρότεινεν ἀπὸ ἕν, ὑπερβολικὸν πάντοτε καὶ ἀπραγματοποίητον, ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ λοχαγὸς Καστανιέ, καὶ, ἀντιληφθεὶς τοὺς πεζοναύτας, διηυθύνθη πρὸς αὐτούς.

—Μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου, διὰ τὸν λαμπρόν σου θεῖον, εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Φουσὲ θὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐπιστολήν σου, θὰ τον βοηθήσουν δὲ βεβαίως τὸ κατὰ δύναμιν νὰκαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν ποῦ εὑρίσκεται. Καθὼς μάλιστα εἶνε τετραπέρατοι ἄνθρωποι, θὰ κατορθώσουν σὲ λιγάκι νὰ σοῦ τον φέρουν σῷον καὶ ἀβλαβῆ, μαζὶ μὲ τὸν φίλον του.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ 'στοῦ Θεοῦ τὸ αὐτί, λοχαγέ μου. Ὁπωσδήποτε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐλπίδας ποῦ μοῦ δίδετε, διότι σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἴχαμεν ἀρχίσῃ ὅλοι μας νὰπελπιζώμεθα.

—Τώρα λοιπὸν ἡσυχάσατε, καὶ καλὴ καρδιά! Δὲν ὑπάρχει φόβος πλέον! Ἀλήθεια ὅμως, ἐξέχασα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἐγελάσαμεν πολὺ μὲ τὴν παρεξήγησιν ποῦ ἐκάματε.

— Ποίαν παρεξήγησιν ἐννοεῖτε, λο-

χαγέ μου ; ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος ἔκπληκτος.

— Διάβολε ! μὲ τὴν ἰδέαν ποῦ εἴχατε διὰ τοὺς δύο αἰχμαλώτους σας, ποῦ εἴδατε κ' ἐπάθατε νὰ τους φέρετε ἕως ἐδῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λοχαγέ μου, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τίποτε..

— Σωστά, διότι δὲν σᾶς διηγήθηκα τί συνέβη, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, γελῶν. Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, καὶ θὰ σας τὰ εἴπω ὅλα, διὰ νὰφίσετε τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἡσύχους, ἂν σᾶς ξανατύχῃ ποτὲ νὰ τους συναντήσετε.

— Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ! . . ἐψέλλισεν ὁ Παπαφίγκος ἔκπληκτος, ἐνῷ ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἔμενον ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ὡς ἀπολιθωμένοι.

— Βέβαια ! ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός. Φαντασθῆτε ὅτι ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενὼ εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Φουσέ, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας ! Ἔχουν μάλιστα καὶ κάποιαν μυστικὴν ἀποστολήν. Ὁ στρατάρχης εἶδε τὰ ἔγγραφά των ὅλα ἐν τάξει, τοὺς ἐλευθέρωσε καὶ τους ἔδωκε τὸ γράμμα σου νὰ τὸ δώσουν εἰς τὸν Σαὶν Ρόκαντέν. Εὐτυχῶς δὲν μνησικακοῦν ἐναντίον σας, καὶ, χάρις εἰς αὐτούς, σᾶς το ἐπαναλαμβάνω, εἰμπορεῖτε νὰ ἐλπίσετε ὅτι θὰ ξαναΐδῆτε τὸν ἱππότην.

— Θεέ μου ! ἐψιθύρισεν ὁ Ρογῆρος. ὠχράτατος. Ὁ θεῖος μου ἐχάθηκε, πάει !

— Χίλια ἑκατομμύρια ! . . ἐβρυχήθη ὁ Παπαφίγκος. Μὲ συγχωρεῖτε, λοχαγέ μου, μὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ πλέον. Οἱ κατεργαρέοι σᾶς τὰ ἐκατάφεραν μιὰ χαρὰ καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας! . .

— Καλὲ τί λέτε τώρα ; Τί λέτε ; Ἐπιμένετε ἀκόμη εἰς τὴν πλάνην σας ; Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἰδέαν μου, τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω εἶνε, ἂν τους ξαναΐδῆτε, νὰ τους ζητήσετε συγγνώμην γιὰ ὅσα τοὺς ἐκάματε. Σᾶς βεβαιῶ πῶς τὸ ἀξίζουν, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἐπέρασαν μαζί σας οἱ δυστυχισμένοι

— Μά, λοχαγέ μου ...

— Ἔλα, ἀφῆστε τὰ παιδιακίστικα τώρα. Ὁ στρατάρχης ἔχει ἐστὰ χέρια του ἀρκετὰς ἀποδείξεις, καὶ δὲν εἶνε ἄνθρωπος ποῦ γελιέται εὔκολα, ἄλλο τόσον, ὅπως καὶ σεῖς.

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα ὁ λοχαγὸς πρὸς τοὺς πεζοναύτας, ἀπεμακρύνθη δυσηρεστημένος ὀλίγον διὰ τὴν ἐπιμονήν των.

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐκυττάχθησαν ἀπηλπισμένοι.

— Αὐτὴ τὴ φορά, ἐστέναξεν ὁ Παπαφίγκος, ἔχομε τὸν ἀέρα κόντρα !

—Τί θὰ κάμωμε τώρα ; ἠρώτησεν ὁ Βιλλαμπούας.

— Ὁ Θεὸς νὰ τους λυπηθῇ, εἶπεν ὁ Ρογῆρος. Ἀπὸ τὸ χέρι μας δὲν περνάει τίποτε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁρίστε χάλια ! λέγει ἡ Ἀλεξανδρούλα πρὸς τὸν Γεῶργον. Μ' ἔκαμες πάλι ὅλῳ λαδιὲς μὲ τὴ Μαγική Λυχνία σου ! Τί νὰ 'πῶ τῆς μαμᾶς, ὅταν θὰ μὲ ἰδῇ μὲ τέτοια ποδιά ;

— Νὰ της 'πῆς, ἀπαντᾶ ὁ Γεῶργος, νὰ μὴ νοιώσῃ πῶς εἶνε βούτυρο, παρὰ λάδι· καὶ τότε θὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Νουμᾶ

* * *

Μάθημα Ἀστρονομίας :

— Τί γνωρίζεις περὶ τοῦ Ἑρμοῦ ;

— Δὲν τον γνωρίζω, δάσκαλε.

— Μπορεῖς νὰ μας πῆς τοὐλάχιστον πόσον ἀπέχει ἀπὸ 'μᾶς ἡ Ἀφροδίτη ;

— Ἄ, δὲν ἀπέχει πολύ. Κάθεται κοντὰ 'στῆς γιαγιᾶς μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δώρας τοῦ Καυκάσου.

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον τὸ:

"ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὁ δὲ ἥρως νεαρὸς μαθητής, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὀγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς

Ἄδετος δρ. 3,80.—Χρυσόδ. δρ. 5

Οἱ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου τὸ βραδύτερον θὰ ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ νἀγοράζουν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς 5 μόνον φράγκα ἕκαστον ἀντὶ τῶν 7, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ ΛΑΧΕΙΟΝ τῆς Βιβλιοθήκης, καθ' ὃ βιβλία ἀξίας 150 φράγκων θὰ διαγεμηθῶσι διὰ κλήρου εἰς 10 συνδρομητάς.

Ἴδε τὰς λεπτομερείας εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελίδι 186 τοῦ 23ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ἐ. ἔ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου, μόλις ἀνέγνωσαν τὴν ἀγγελίαν, ἔσπευσαν πρῶτοι-πρῶτοι νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ὁ φίλος μου *Ἔμμ. Α. Τριανταφυλλίδης* καὶ ἡ φίλη μου *Ροδόπη Κυροπούλου*. Εὐγέ των ! Αὐτοὶ ἐφήρμοσαν τὸ ρητόν : «Μὴ ἀνάβαλλε δι' αὔριον ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς σήμερον.» Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ τους μιμηθοῦν, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ Δελτία τῆς Ἐγγραφῆς μοῦ ἐπιστρέφονται ἀλλεπάλληλα. Φαντασθῆτε ὅτι ἕως σήμερον, 10 Ἰουνίου, ἔχουν ἐγγραφῆ εἰς τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ περισσότεροι ἀπὸ 60 συνδρομηταί. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον τὸ θέμα καὶ τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου ἐνεδουσίασε τοὺς φίλους μου.

Καὶ ἄμως δὲν τα εἶπα ὅλα εἰς τὴν Ἀγγελίαν. Παρέλεψα, παραδείγματος χάριν, νὰ σας ἀναφέρω τὸν Ἰούλιαν Φαζέ, τὸν φίλον τοῦ Φερνάνδου Γριδέν, ἕνα ἐξυπνότατον παιδί, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν μανίαν νὰ κάμνῃ λογοπαίγνια, ὅπως καὶ ὁ Ἀνανίας. Καὶ δὲν ἠξεύρετε μὲ τί ἔρχεται πού σα μεταφράζει ὁ κ. Χ. Ἄννινος, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸν πλέον πόσον ἀγαπᾷ τὰ λογοπαίγνια καὶ πόσον ἀφθόνως τὰ μεταχειρίζεται, καὶ ὅταν ὁμιλῇ καὶ ὅταν γράφῃ. Εἰς ἕνα μέρος ὁ μικρὸς Φαζὲ λέγει διὰ τοὺς Γερμανούς : «Θὰ τους πάρωμεν τὸν *Ρῆνόν* τους καὶ ἔτσι θὰ τους *εἰρηνεύσωμεν*, δηλαδὴ θὰ τους κάμωμεν νὰ ἡσυχάσουν.» Καὶ παρακάτω : «Ἀρά γε μὲ πόσα σπασμένα *παιδία* θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ *ἔδια !*»

Ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Ἰουλίου, ὁ γέρω-Φαζέ, ὁ φαντασιόπληκτος, ὁ ἐπινοῶν αἰωνίως ἐξολοθρευτικὰ μηχανήματα διὰ τοὺς ἐχθροὺς καὶ αἰωνίως ἀποτυγχάνων, τί ἀστεῖος τύπος ποῦ εἶνε ! Καὶ ὁ ἡρωϊκὸς ἐκεῖνος Ἄσουλερ, ὁ ἐπιτελῶν τὰ μεγαλήτερα ἄθλα μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀφέλειαν, τί θαυμαστὸς ποῦ εἶνε ! Καὶ ὁ πατέρας του παλιν, ὁ γέρω Ἄσουλερ, ὁ ὁποῖος τὸν καμαρώνει, καὶ τον ἐπιδεικνύει, καὶ περικατεῖ μὲ τὲς τσέπες γεμάτες ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ποῦ ἔχουν τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ του, τί κωμικὸς τύπος, ἀλλὰ καὶ τί συγκινητικός. Ἄ, αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ὡρισμένως εἶνε ἔξοχον !

ΑΥΓΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Πρώτη-πρώτη μοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τὸ 22ον φυλλάδιον ἡ *Θεὰ Ἀθηνᾶ*, ἔπειτα οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν : *Δέθήρ, Πικ-Νίκ, Γουλιέλμος Τέλλος* (ἐμμέτρως·) *Χειμωνιάτικη Διακάδα, Μικρὸς Κατεργάρης, Τὸς τοῦ Πηλίου, Νικόλαος Δεκαβάλας, Ρόβερτος Γυϊσκάρδος, Ζωγράφος Παρράσιος. Ζήτης, Ἶρις, Δοξίας* (ἐμμέτρως·) *Μυλόρδος, Παρνασσός, Ρόδον τῶν Ἄλπεων, Μαρία Β. Μωραΐτου, Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν, Δ. Ν. Ζορμπᾶς* [μ' ἐν καλλιτεχνικώτατον σχέδιον·) *Γερόσιμος Καραουλάνης, Μαγευμένον Δάσος*, καὶ . . . δὲν ἔχω πλέον τόπον δι' ἄλλους. Εἰς τὸ προσεχὲς θἀναφέρω καὶ τοὺς πρώτους ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Καὶ ἡ φίλη μου *Χειμωνιάτικη Διακάδα* ἔγραψε μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἰούλιον Βὲρν καὶ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ λάβῃ τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν παρὰ τοῦ μεγάλου συγγραφέως :

«Δεσποινίς, εἰς τὴν τόσῳ χαριτωμένην ἐπιστολήν σας ἀποκρίνομαι διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐπισκεπτηρίου τούτου· ἀλλ' αἱ ὀλίγαι γραμμαί, τὰς ὁποίας χαράσσω ἐκ' αὐτοῦ γαλλιστί, εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν γράφετε τόσον ὡραία, θά σας ἐκφράσουν ὅλας τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ζωηρὰν συμπάθειαν τοῦ γηραιοῦ μυθιστοριογράφου

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Καθόλου δὲν εἶσαι ἐνοχλητική, *Καρδία ὑπὸ*

Πέτραν. Ἀπεναντίας ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν καὶ ἐκενὴ ἐπιστολήν σου μὲ μεγάλην μου εὐχαριστησιν. Μ' ἐρωτᾷς ποία ἀπὸ τὰς δύο διαγωνιζομένας φίλας μου θὰ ἤθελα νὰ λάβῃ τὸ Ρόλλειον βραβεῖον τοῦ Ἀρσακείου. Τί νὰ σου εἴπω! Μήπως καὶ αἱ δύο δὲν εἶνε φίλαι μου ; Μήπως δὲν τας *ἀγαπῶ* ἐξίσου ; *Θὰ* σου ἀπαντοῦσα λοιπὸν ἁπλούστατα· «ἡ ἱκανοτέρα» ἂν καὶ αὐτὸ δὲν μοι ἐφαίνετο σκληρόν, ὅταν δύο μόναι διαγωνίζωνται. Διὰ τοῦτο συμμερίζομαι τὴν εὐχὴν τῆς φίλης μου *Νεαρᾶς Καλλιτέχνιδος*, ἡ ὁποία μοῦ γράφει : «Πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτο ἂν ἐβραβεύοντο συγχρόνως καὶ αἱ δύο !.. Ὅταν εἶνε πολλαὶ αἱ διαγωνιζόμεναι, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, διότι αἱ ἀπαυτοῦσαι παρηγορεῦνται ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην· ἀλλ' ὅταν ἡ ἀποτυχοῦσα εἶνε μία ;» — Ἄ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω νὰ σου διαβιβάσω τὰς πολλὰς εὐχαριστίας τῆς Κικῆς, διὰ τὰ γραμματόσημα ποὺ της ἔστειλες.

Ζωγράφε Παρράσιε [Ε] εὐφυὴς καὶ πολὺ καλογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου. Κρῖμα νὰ μή μου γράψῃς συχνότερα. Ἄκουσε τώρα διὰ νὰ μὴ ἀνυπομονῇς : Τὸ προσεχές, ἤ τὸ μεταπροσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν Η' Κυριακήν. Τὸ ἄλλο ἀμέσως θὰ ἔχῃ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, καὶ τὸ παρακάτω τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Γαλλικῆς. Ἔτσι λογαριάζω. Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν προκοπὴν εἰς τὸ δημόσιον Σχολεῖον ποῦ θὰ ὑπάγῃς. Ἀλλὰ τί φόβον ἔχεις ; Τὸ ὕφος, ἡ σύνταξις, ἡ ὀρθογραφία τῆς ἐπιστολῆς σου, μαρτυροῦν ὅτι ἔχεις πολὺ καλὰς βάσεις.

Δέθήρ, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰ ἔξοχα κεράσια, ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μου στείλῃς. Ἴσα-ἴσα ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχα τραπέζι εἰς μερικοὺς συνεργάτας μου, καὶ ὁ Ἀνανίας ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ἕνα σωρὸ λογοπαίγνια. Ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ φρούτου, εἶπε: «Ἔλα, *κέρασέ* μας, κυρὰ-Μάρθα» Ἔπειτα ὁ ψυχογυιὸς ἐπαρουσιάσθη μ' ἕνα μικρὸ-μικρὸ καλαθάκι ἄδειο. «Τί εἶνε αὐτό ; τὸν ἐρωτοῦν. — Μὰ δὲν λέγει ἡ παροιμία, ἀπαντᾷ, ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κεράσια, βάσταγε μικρὸ καλάθι ;» Ὕστερα ἔσταξεν εἰς τὸ δακτυλό του τὸν κόκκινον ὀπὸν ἑνὸς κερασιοῦ, καὶ μᾶς ἔκαμεν ὅτι τάχα τὸ ἔκοψε μὲ τὸ μαχαῖρι. Ἔπειτα ἐπῆρε τὸ γράμμα σου καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μάρθαν σοβαρῶς : «Ἐδῶ τὸ παιδὶ γράφει ὅτι μᾶς στέλλει κεράσια μαζὶ μὲ τοὺς ἀσπασμούς του. Τὰ κεράσια τὰ βλέπω· ἀλλὰ οἱ ἀσπασμοὶ τί ἔγινον ; Μήπως τοὺς ἔφαγες ἐσύ ;» — Ἐν γένει ἐγελάσαμεν πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ δώρου σου, καὶ ὅλοι εἴπαμεν ὅτι ποτὲ μας δὲν ἐφάγαμεν τόσον ὡραῖα καὶ . . φαιδρὰ κεράσια !

Πολὺ μὲ ἀνησύχησε τὸ πάθημά σου, φίλε *Δ. Ν. Νικολαΐδη*. Πεῦσεις ἀπὸ τὸν ἰστόν, ἀπὸ ὕψος 6 μέτρων, δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα ! Οἱ ἐν Βόλῳ συνδρομηταί μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ περιέγραψαν τὰ τῆς Γυμναστικῆς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου σας, μοῦ ἀνέφεραν καὶ τὸ δυστύχημα μ' ἐκφράσεις ζωηροτάτης συμπαθείας. Εὐτυχῶς ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀμέσως καὶ εἶδα ὅτι δὲν ἔπαθες τίποτε. Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, ποῦ σ' ἐφύλαξε !

Μιχαὴλ Π. Παρασκάκη, τὸ στοιχεῖον καὶ οἱ ἀριθμοὶ ποῦ βλέπεις εἰς τὴν ταινίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σοῦ στέλλεται τὸ φύλλον (Ρ — 10'. — 264) ἐνθαμφέρουν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς διεκπεραιώσεως. Ὅταν καμμίαν φορὰν θὰ σας ἐξηγήσω «Πῶς γίνεται ἓν φύλλον τῆς Διαπλάσεως» τότε θὰ τα μάθετε ὅλα αὐτά.

Μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς μανθάνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκ Σμύρνης τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς συνδρομητοῦ μου Δημητράκη Βεροπούλου, τοῦ γνωστοῦ σας καὶ ἀγαπητοῦ σας ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα *Δαιμονάκι* καὶ *Γαΰ-Γαΰ* ! Τί ἐξυπνο καὶ καλὸ παιδάκι ! Ποῖος θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔμελλε νἀποθάνῃ εἰς τόσῳ τρυφερὰν ἡλικίαν ! .. Τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου ἀπευθύνω εἰς τὸν ἀγαπητόν μου *Νίκον Βερόπουλον*, τὸν πρώην *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, τὸν βκρυπενθῆ ἀδελφόν.

Ἀραβικὲ Ἵππε (Χ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς.

Νίκη τοῦ Παιωνίου, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ποῦ ἔχεις σκοπὸ νὰ ἱδρύσῃς Σύλλογον «ἔχοντα ὡς ἔργον τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐημερίαν τῆς Διαπλάσεως·» Ἐμπρὸς λοιπόν, καὶ μ' ἐρωτᾷς ; Εὑρὲ τὰς φίλας σου, συνεννοήσου μαζί των καὶ... ἐπὶ τὸ ἔργον. Τὸ σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ μοὶ ἐφάνη καλόν.

Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Πειραιῶς ἐρρίφθη μία ἐπιστολὴ δι' ἐμὲ (καὶ διπλοῦ βάρους μάλιστα) ἄνευ γραμματοσήμου. Ἂς την ζητήσῃ ὅποιος τὴν ἔρριψε, νὰ βάλῃ τὸ γραμματόσημον ποῦ χρειάζεται, διὰ νὰ την λάβω.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἀπὸ τὴν Καλλίπολιν ἔλαβα τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν :

«*Κυρία Διάπλασις, χαῖρε.*

«Ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνω κ' ἐγὼ συνδρομήτρια, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶμαι πτωχὴ καὶ διὰ τοῦτο θὰ σε παρακαλέσω, ἐὰν εἶνε δυνατόν, νὰ μ' ἐγγράψῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους συνδρομητάς σου. Θὰ κάμουν μεγάλην χάριν εἰς μίαν δυστυχῆ κόρην, ἡ ὁποία θὰ σας εὐγνωμονῇ πάντοτε.

«Πιστεύω ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ δέησίς μου.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως ★ ★ ★.»

Ἐκτὸς τῆς ἄνω, ἡ ὁποία ἐσυστήθη μόνη της, ὁ *Βράχος τῆς Ντραμπάτσβας*, μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχόν, ἀλλὰ φιλόμουσον καὶ ἐπιμελὲς παιδάκι τοῦ Βώλου.

Ἄ, πολὺ εὐτυχεῖς εἶνε οἱ πλούσιοι, ποῦ εἰμποροῦν νὰ ἱκανοποιοῦν τόσον εὐγενεῖς ἐπιθυμίας. Τους περιμένω. . .

Ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν ὀκτὼ φράγκα, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα τὸ πτωχὸν παιδάκι ποὺ μου εἶχε συστήσῃ ὁ Σοφὸς *Πιττακὸς* ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους : *Καραγκιόζην* (Σ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων εἰσφοράν σου)· *Θέλαρ Μάστιγα* (Ε. Χ. ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἄνθος τῆς Ἠπείρου* (Β. Ι. αὐτὸ προτιμῶ· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης* (Α. Β. Γ. χαίρω διὰ τὴν ἀνάνέωσιν τῆς παλαιᾶς μας φιλίας· ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος·) *Ἀκτῖνα τῆς Σελήνης* (Ν. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ μὲ συνεκίνησεν) *Ἱστορικὸν Παλαμήδιον* (Α. Κ.) *Βαλέριον Ποπλίκολαν* (Γ. Κ. μὲ τὴ φυσικότητα καὶ ἀφέλειαν ποὺ τα λέγεις !) καὶ *Φιλόδοξον Ἐλληνίδα* (Γ. Π. ὁρίστε αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι.—Τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Μούσης τῆς Ἀστρονομίας*· ὁ *Ζωγράφος Παρράσιος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον*· — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* ἀσπάζεται τὰς φοιτώσας εἰς τὴν Β' Τάξιν τοῦ Παρθεναγωγείου Πρινάρη-Φουντουκλῆ καὶ ταις εὔχεται λαμπρὸν προβιβασμόν·—ἡ *Ἀηδὼν τῆς Τερψιθέας* συγχαίρει τὴν *Ναυτοπούλαν* ποὺ ἐσήκωσε τὰ μαλλιά της, διότι τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ αὐτὴ πρὸ δύο μηνῶν· — ὁ *Βράχος τῆς Ντραμπάτσβας* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν*, τὸ δὲ *Ἠλεκτρικὸν Φῶς* τὰ τοῦ *Ἀτρομήτου Ἕλληνος*·—τὸ *Χιονισμένο Δενδράκι* πληροφορεῖ τὴν *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Ε. Β —ἡ *Φιλαμερικανὶς* πληροφορεῖ τὸν *Γιὸν τῆς Νυκτός*, (ὁ ὁποῖος τῇ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν μὲ τὸνομά της) ὅτι πρὸ πολλοῦ τοῦ ἔστειλε τετράδιόν της, ἄλλ' ἀκόμη δὲν ἔλαβεν ἴδικόν του·—ἡ *Εὐφροσύνη Μεγαρέως* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλένην Δαμάσκου* καὶ *Ἀρίστην Βουλγαρίδου*·—ὁ *Τζέντλεμαν* πληροφορεῖ τὸν *Νέρωνα Μπουφίδην* ὅτι τὸν γνωρίζει, καὶ τον ἐρωτᾷ διατί δὲν φαίνεται εἰς τὴν Διάπλασιν ;— ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Σοφία Περιβολαροπούλου* καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ὁ *Ναυτόπαις* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Βαρδαλαμπούμπα* καὶ τῆς *Τελευταίας Χελιδόνος*—ὅλλαι τινὲς παρελείφθησαν, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ *Φτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου*·—ὁ *Ἄνθινος Στέφανος* μὲ τὸν *Κέμητα τῆς Ἑρμουπόλεως*, *Ἥρωα τῆς Σύρου* καὶ *Χρυσολαμπῆ Ἀστέρα* — ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὴν *Τελευταίαν Χελιδόνα*, *Ἰρίδα* καὶ *Μυλόρδον*· — ἡ *Θεὰ Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀσῆς*, *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Βαρδαλαμπούμπαν*· — ἡ *Χιονισμένη Κούκλα* μὲ τὴν *Κροκοπεπλον Ἠώ*, *Λουλοῦδι τοῦ Ἰουνιοῦ* καὶ *Δροσιὰν τοῦ Βοσπόρου* — ἡ *Λεγραία Ὕδρα* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Κιτέζον Δῆ* — ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* μὲ τὸν *Ἀτυχῆ* — *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Κιτέζον Δῆ* — τὸ *Νευροσπαστον* μὲ τὸν *Παρτσινέβελον*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Ἀνθισμένην Λεμονιάν*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* [Ε] μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ναυσικᾶν*· — ὁ *Ἄστρος Μεγεῖδε* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ρογῆρον*· — ἡ *Ρόδινον Κρόδιος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Πόντου*, *Ἐξοχώτατον Γάτον* καὶ *Κεραυνὸν*· — ὁ *Θιαγένης* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἰόνιον Πέλαγος*· — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Μυλαΐδην* καὶ *Χαραυγήν*· — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· — ὁ *Δ. Κ. Φιλέρης* μὲ τὸν *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Κιτέζον Δῆ* καὶ *Γιὸν τοῦ Πηλίου*· — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ *Χιονισμένην Ἐλάτην*· — ὁ *Ἀρταῖος* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Ὀπτικὸν Τηλέγραφον* καὶ *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου*· — ἡ *Ἠχὼ τοῦ Δάσους* μὲ τὴν *Ἀγριοτριανταφυλλιάν*, *Ἰλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀτάμνησιν*· — ἡ *Ἀθῶα Ποιμενὶς* μὲ τὸν *Στρατηγὸν Ἀγνίβαν*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* καὶ *Τίμιον Πολίτην*· — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὸν *Ἰωάννην Καποδίστριαν*, *Δηοστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· — ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Ἐλαφρὰν Ἄκατον*, *Ἀστέρα τοῦ Πόντου* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον Παῖδα* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* [Ε] — ὁ *Π. Δ. Κουλούρης* μὲ τὸν *Πλάτωνα Καλλίνικον*· — ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*· — ἡ *Κολομβίνα* μὲ τὸν *Ἐξοχώτατον Γάτον* καὶ *Κρίπ-Κράπ*· — ἡ *Πράξιλλα* μὲ τὴν *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*, *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* καὶ *Ροβέρτον Γυϊσκάρδον*· — ὁ *Κάλυξ Ρόδου* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως*· — ἡ *Ἶρις* μὲ τὴν *Ἰλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Μυστικὴν Φωνὴν* καὶ *Παναγ. Κοντσαλέξην*· — ὁ

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* ([Ε] διὰ τὰ περὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ὡρατότατα· χαίρω πολὺ διότι ἀνεγνώρισες ὅτι δὲν εἶνε εὔκολον νὰ τα κάμνῃ κανεὶς ὅλα καὶ ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ το νομίζῃ.) *Ἀνθισμένην Ροδωτιὰν* (φίλησέ μου τὴν *Ἀγρίοτρι ανταφυλλιάν*· εὔχομαι καὶ εἰς τὰς δύο καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἄνθος τῆς Ἀνδρου* (ἡ φίλη σου δὲν δύναται νὰ συμμετέχῃ τοῦ προνομίου τῶν συνδρομητῶν, πρὶν ἡ ἐγγραφῇ καὶ αὐτή. Δύναται δὲ καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἂν θέλῃ, νὰ ἐγγραφῇ·) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας* (ἔστειλα, μολονότι ἀργὰ καὶ ποὺ μὲ θυμᾶσαι·) *Μαγευμένον Δάσος* (εὐτυχὲς ὁ φίλος μας ἐκεῖνος δὲν ἔπαθε τίποτε σοβαρόν· τὸ αὐτοσχέδιον Παιδικὸν Πνεῦμα μοῦ ἤρεσε, καὶ το ἔβαλα εἰς τὴν κληρωτίδα, διότι ὅλα πλέον διὰ κλήρου δημοσιεύονται·) *Μισοκαπόμοιρον* (ναί·) *Ἀδηφάγον Σερουθοπάμηλον* (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ, ὅταν ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου· ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀστεῖον περὶ Μπαμποῦ . . . (*Κατσαραμάλλω*) [Ε] ἡ ὁποία δὲν εἶνε πειά . . . κατσομάλλω — οὔτε ἁπλῶς *μάλλω*, — διότι τῆς ἔκοψαν τὰ μαλλιὰ διὰ νὰ δυναμώσουν· νὰ ἰδῆτε ὅμως σὲ λιγάκι τί ὡραία μαλλιὰ παῦ θὰ κάμῃ!) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (φαίνεται, ὅτι εἶνε χαριτωμένη ἡ Μπέλλα σου, καὶ τέτοια θὰ εἶνε καὶ τὰ παιδάκια της· ἀλλὰ ὄχι, νὰ μὴ μου χαρίσῃς κανένα· θὲν θέλω νὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλιν τὴν λύπην ποὺ ἠσθάνθην ὅταν ἔχασα τὸν Ὀθέλλον· [Ε] διὰ τὸ ποιηματάκι σου·) *Μπαμ-Μπούμ* (οἱ φόβοι σου μάταιοι· ἀφ' οὗ μελετᾷς θὰ ἐπιτύχῃς· ἔχεις καὶ τὴν εὐχὴν τῆς Γιαγιᾶς καὶ ἓν [Ε] διὰ τοὺς στίχους·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (ὡραῖα τὰ πλείστα, καὶ εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὴν κληρωτίδα·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ροδοφωτιομένην Δύσιν, Ἀνθοπώλιδα τῆς βερώνης, Γλυκεῖαν Καρδίαν, Δεχωνίτικο Κεράσι* (γράνε μου λοιπὸν κάποτε!) *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας* (ἔστειλα· καλῶς ἦλθες!) *Χρησοφρόδον Παπτωλὸν* (πραγματικῶς εὐμορφον, καὶ το ἔβαλα εἰς τὴν κληρωτίδα·) *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην* (πολὺ ἀργὰ μοῦ ἦλθεν ἡ γνώμη σου· *Μισέζαν* (διατί νὰ τα χάσῃς καὶ νὰ μὴ χαιρετίσῃς;) *Φιλέρημον Τρυγόνα* (δὲν ἠξεύρω· πιθανὸν νὰ μὴ ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου, θὰ την ἐρωτήσω·) *Φιλαμερικανίδα, Κατίναν Μεγαρέως* (τὸ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε κορίτσι·) *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (παρακάλεσε τὴν ἀδελφήν σου νὰ μου γράψῃ ἀπ' εὐθείας·) *Σκῆπτρον τοῦ Διος, Πετραίαν Ἀραβίαν* (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μου γράφῃς τώρα συχνά· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Καθαρὰν Καρδίαν* (μὲ τὸς εὐχάς μου διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενέθλια·) *Φίλιππον Οἰκονομόπουλον* (ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃ καὶ ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν σου·) *Ἀγγοσορολογιώτατον* (ἐγέλασα ἀρκετὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῳδίας· βεβαίως τὸ θέατρον τοῦ φίλου σου ἦτο ὑπαίθριον, ἔ;) *Νευρόσπαστον* (εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μου γράψῃς μὲ τὸ χέρι σου·) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (αἱ «Παιδικαὶ Σελίδες» ἐξηντλήθησαν πρὸ ἐτῶν·) *Τηλέμαχον Ν. Παχὺν*, (αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, διὰ τὸν Διαγωνισμόν· ἄλλως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στέλλωνται·) *Ἕνα Χιωτάκι, Φτερωτὴν Βαρκούλαν* (ἴσα ἴσα σήμερα δημοσιεύεται τὸ ἰατρικὸν τοῦ Λύγκα εἰς τὴν «Μαγικὴν Εἰκόνα» τοῦ *Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν*·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* (τὰ ἔλαβα· τὴν πληροφορίαν σου ὅμως δὲν δημοσιεύω, διότι ἅμα τὴν ἰδοῦν, ξεύρεις πόσες ὁμοιες θὰ μου στεῖλουν; ὅσα εἶνε καὶ τὰ τετράδια ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου·) *Διαβολάκι* (εἰς τὸ προσεχές·) *Ἄγριον Μάγδην* (ναί·) *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* (χαριτωμένα τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἀδελφούλας σου· θὰ δημοσιεύσω τὸ ἕνα ὡς Παιδικὸν Πνεῦμα, ἂν κληρωθῇ·) *Σμυρνοπούλαν* (ὄχι βέβαια· τὰ εὐσημα δὲν δίδονται διὰ κλήρου! ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐκλεγοῦν διὰ τοῦ κλήρου αἱ 12-15 Ἀσκήσεις ποῦ πρέπει νὰ δημοσιεύσω, αἱ καλλίτεραι ἐξ αὐτῶν εὐσημοφορροῦνται· ἂν ἐπέμενα νὰ δημοσιεύω *μόνον* τὰς ἀξίας εὐσήμου, ἡ συλλογὴ ἑκάστης ἑβδομάδος θὰ ἦτο κολοβή, διότι δὲν ἔχω πάντοτε Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν ἀξίας εὐσήμου· αὐτὸ φαίνεται·) *Φιλήμονσον Νεάνιδα* (καὶ ἡ ἰδική σου ἐπίσκεψις ἄρησεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις· ὅλον τὸ σπιτικόν σὲ ἀντασπάζεται· φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου·) *Βελοφόρον Ἄρτεμιν* (δὲν εἶνε Π. Πνεῦμα αὐτό· διότι τί ἄλλο σημαίνει ἡ Ἀνοιξις;) *Νεφελώδη Νύκτα* (καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (ἀφ' οὗ τὸ Ταχυδρομεῖόν σας δὲν τα δέχεται ἀνοικτά, τότε στεῖλε μού τα εἰς κλειστὸν φάκελλον·) *Κωνσταντῖνον Πίκουλον* (σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν Ἀπόρων μας·) *Κιθαρῳδὲ Ἀρίων* (καὶ βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, ἀφ' οὗ σοῦ ἐδημοσίευσα μερικὰς — ὄχι μόνον δύο! — ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου· ἡ ἐπιστολή, περὶ τῆς ὁποίας ἐρωτᾷς, ἐλήφθη καὶ σου ἀπήντησα.) *Δευκοθέαν Π. Κλωσσίδου* (δὲν ἐνόησα τί ζητεῖς λέγουσα, «πρῶτον φυλλάδιον Μικροῦ Τυμπανιστοῦ» πρόκειται περὶ φυλλαδίου Διαπλάσεως· τότε σημειώσε μου τὸ ἔτος καὶ τὸν ἀριθμόν, νὰ σοῦ το στεῖλω·) *Νοσταλγὸν Ἑλλήνα* (τώρα ἐνόησα καὶ σε συγχαίρω διὰ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν· μὲ μεγάλην μου εὐχαριστησιν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἀυσόχαρτον* (ἡ σάτυρα τοῦ «Ζητεῖται Ὑπηρέτης» εἶνε ὁλοιδίολου ἄκακος· μεθ' ὅλην τὴν κακατυχίαν, βλέπεις. ὁ διδάσκαλος διασώζει τὴν ἀξιοπρέπειάν του· θὰ 'κῇ λοιπὸν ὅτι παρουσιάζεται ὡς καλὸς χαρακτήρ·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (ἔχουν νὰ μου γράψουν πολὺν καιρὸν καὶ δὲν ἠξεύρω τί γίνονται·) *Εὐφορίωνα* (θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καθὼς καὶ τὴν *Ἑλένην Δεούλλα*· ὤ, πῶς μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις, ὅτι ἀσθενεῖ ἡ φιλτάτη μου *Δάφνη!*) *Μικρὸν Κατεργάρην* (τί χαριτωμένο γράμμα!) *Καλὴν Ὀρεξιν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουνίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου.

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλίου, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ.!

345. Δεξιγριφος.

Ἂν γράμμα καὶ ἰχθὺν συνδέσῃς
Κ' ἓν ἄρθρον εἰς αὐτὰ προσθέσῃς,
Πρωτεύουσαν θαυματελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωδέρου Γωσκάρδου

346. Στοιχειόγριφος.

Ματαίως ἕνα ποιητὴν 'στὴν λαιμητόμον στέλλω,
Διότι ἄλλον, τραγικόν, νὰ ἀναστήσω μέλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου [Ε]

347. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε ταῦ καὶ βάλε νῦ
Καὶ θὰ ἰδῆς τί θὰ γενῇ. . .
Μιὰ νῆσος ἰσχυρά,
Χύνει γάργαρα νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα.

348. Αἴνιγμα.

Εἶμαι κ' ἐνοχλητικὸς
Καὶ πολὺ-πολὺ μικρός·
Μ' ἂν ὀλίγον μὲ πειράξῃς
Τότε ἀμέσως θὰ φωνάξῃς:
Ὦ Θεέ μου, τί ψηλὸς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ.

349. Ἀπροσδόκητον.

Πόθεν ἀντεγράφη εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ ἀνωτέρω ἄσκησις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βίτα [ΕΕ]

350. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον

1.—Ὁ Ἄραψ εἶνε λιτότατος τὴν δίαιταν.
2.—Ὦ υἱέ, ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου διὰ νὰ εὐτυχήσῃς.
3.—Ὁ Ὄσιρις ἦτο θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσυχάρτου.

351. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7=Αὐτοκράτωρ.
2 3 6 7 =Μέλος τοῦ σώματος.
3 2 1 6 7 =Ἐπίθετον ὄχι κολακευτικόν.
4 1 3 4 =Εἶδος ἀμάξης.
5 6 3 6 7 =Διαίρεσις Κράτους.
6 1 6 7 =Ὕψωμα.
7 4 1 4 =Ὄνομα γυναικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αντίο Μασσίλιο.

352. Μαγικὴ Εἰκών. (Ἰατρικὴ Συνταγή).

Προφορικαὶ ἐξετάσεις. Σιγὴ βαθυτάτη. Ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* ἀνέρχεται ἐπὶ ὑψηλῆς ἕδρας διὰ νὰ παγγείλῃ τὸ ποίημά της—κλὴν οἴμοι! Ὁ κατηραμένος λόξυγκας τὴν ἔπιασε, δὲν εἰμπορεῖ νὰρθρώσῃ λέξιν καὶ ὁ κόσμος γελᾷ. . . Τότε τρέχει ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Σχολείου ἡ γρηᾶ Κουρκουτάμπα.

— Κοκώνα μου, τί ἔπαθες; τὴν ἐρωτᾷ,

— Ἄφησέ την! φωνάζει μία φωνή, ἤτις εἶνε ἡ τοῦ *Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν*. Δώσατέ της . . . δώσατέ της . . . γρήγορα, καὶ θὰ της περάσῃ.

Τῆς το δίδει λοιπὸν ἡ ὑπηρέτρια, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ὁ λόξυγκας ἐκόπη. Ἀλλὰ τί της ἔδωσεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν. [ΕΕ]

353. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος σ' ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃς ἄνθη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βίγλας.

354. Φωνηεντόλιπον.

κ-κλψ ρχν-ξ-δ-κ γμνς-κ-τν μρν-τ-ς-ν-
λθ-κ-πκτ-κ-τς-προσθκ-θνν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρφιανοῦ.

355. Βλλιποδύμφωνον.

ουέ-αο-αιο-αου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης

356. Γρίφος.

A
A A
A PE A Τίμε, ναί!
A A
A

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Καραυλάνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

219. Οἰδίπους (Ἴδη, ποῦς). — **220.** Ἄθως (Α, θώς).—**221.** Πνεῦμα, νεῦμα.

222.

Π
Ρ Ε Α
Ν Ε Ρ Ω Ν
Ο Δ Η Σ Σ Ο Σ
Α Γ Η Σ Ι Δ Α Ο Σ
Κ Ω Ν Σ Τ Α Ν Τ Ι Ο Σ

223.-226. 1, Ὅτι καὶ τὰ δύο ἔχουν *καρδίαν*.—2, ὁ προκόπτων, διότι προκόπτει.—**227.** Ὁποῖος φυλάει τὰ ροῦχά του ἔχει τὰ μισά.

224.

Π	ΑΛΒΑΝΙΑ	ΠΑΡΑΛΟΣ	
Ε	Ι	Ν	Α	Ι
Ρ	Α	Ν	Ρ	Κ
Σ	ΣΑΡΑ	Ι	ΑΘΩΣ	Ι
Ε	Ι	Β	Ι	Ν
Τ	Ω	Α	Ν	Ο
ΣΤΡΑΒΩΝ		ΣΙΚΕΛΙΑ		Σ

228. ΑΜΑΛΙΑ (1, Ἰασων. 2, ΔηΜΑρατος. 3, ἡΑΙος. 4, τιΔρα).—**229.** Ὥσπερ γάλακτι ἡ γυνή, οὕτως ἡ παιδεία γνώσει τρέφει τὸν ἄνθρωπον. — **230.** Ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει. — **231.** Τὸ ἧπαρ εἶνε ἐντοσθίον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.